

Андреја Брањеш
СА ДРУГЕ СТРАНЕ СНА

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензент
Љубиша Ђидић, књижевник

АНДРЕЈА ВРАЊЕШ

СА ДРУГЕ
СТРАНЕ СНА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ПРВИ ЦИКЛУС
СЛИКЕ СВЕТОСТИ

ТВОЈА СВЕТЛОСТ

Волим када очи
поезијом отвараш,
у њима сјаје Сунца мала,
далеко су Кордиљери,
Неруда живи,
светлост је стиховима засијала.

ИЗВОР

Сунце се на заласку хлади,
у оку силуэта,
лепота трена,
напих се усана,
било је давно,
потрошила се времена.

ЗАВИЧАЈ

Ако одем отићи ћу тамо
где самује лепота,
где чекају жедна волења.

Слушаћу поезију борова и јела
испод сазвежђа успомена,
удисати мирисе сећања,
гледати кошуте на пропланцима наде.

Ако још увек тога тамо има...

ЖЕНА

Израчју Сунца,
што пољупце у осмеху кријеш,
равницо спаса,
у врлетима без наде.

Победо лепоте!
Тражио сам те у оку фебруара
Када су ждралови кратили висине.

Настањена у свитањима мојим,
вечна ватро,
у огледалу неба,
осмехујеш се истином.

ЈЕСЕН

Када се увуче у лето
донесе влагу и маглу густу,
у кости усели зиму,
ветром расхлади равницу.

Данима борави у окну,
облаку црну, што кишу носи,
највише јесени у погледу има,
када сетом животу пркоси.

СРЦЕ

Између заљубљености,
срце се одмара.
Када стане, уморила се љубав.

СПЛИТ

Лепотом заробљен,
лепши од лепоте.
Клесали га ветрови,
вечности на дар.

У оку морнара,
светлости слика.
Од пурпура отмен,
прича дугачку причу.

Када се сретнемо,
време се рашири,
тако ми један другом,
заборав опраштамо.

КАСНО

У ноћи живота насмејани,
године клецале,
чекала га у прелету времена.

Када је упловио у луку ока,
запловили сећањем.

ГЛАМОЧ

браћу Ијору

Шумовита тајна,
бревијар наде,
ледом умивен.

Са врха лепоте
као да зове,
врати се у снове.

ПОЕТА

Живот пространи није био клише.
Истеран из детињства,
чувао тајне модре,
волео је победе да брише.

Његове су љубави врхови планина,
изнад њих је облаке вајао,
загледан у дубоке висине,
тражио истине.

Никада дознала није
да је песник, да воли мудрост профета,
да су му другови дивови били,
да му је отаџбина цела планета.

ПОТРАГА

Тражио бих те,
док те не бих изгубио.

Остао бих без себе, без тебе.

МЕСЕЦ

Драјану Каићу

Уметник снова,
скитница свода.

Пијан од страсти,
звезде заводи.

Ако га нема,
самује.

Када пуноћом заблиста,
у ковитлацу лудује звездана прашина!

ГЛАС

Ако ме чути пожелиш,
слушај јасике
на позорју младости.

Ако пожелиш да ме видиш,
Изађи испод тишине ноћи,
доћи ћу са плимом,
одвешћу те на Екватор срца.

СЕЋАЊЕ

Владимиру Тосићу

Када бих кроз окна јутра,
могао осетити мирис далеког пролећа,
слушати рику јелена Букинских шума,
отворити врата прошлости.

Детињством се браним,
газим по барама далеких киша,
разгоним немире,
плаћам поразе.

Загледан у ширине равнице,
тражим ватре циганске,
срећан што ћу на тренутак,
пролазност преварити.